

Aarden in goede grond

Zijn we dat, geaard in goede grond? Lopen we stevig en standvastig rond op moeder aarde, of zwalken we maar wat? De vraag stellen is hem eigenlijk al een beetje beantwoorden. Want we willen natuurlijk allemaal graag dat we stevig in onze schoenen staan, uitgebalanceerd en recht door zee naar de ander, maar we beseffen ook dat het aarden en wortelen geen vanzelfsprekendheid is. Het is zoiets als een levensopdracht. Iets waar we aan moeten werken, een proces dat nooit af is. Zo maar kun je in drijfzand terecht komen. Je verliest de greep op je leven als je ziek wordt, als je je werk verliest, als een scheiding dreigt. Of de dagelijkse tred van het leven, die je afmat, moedeloos maakt, je voelt jezelf wegglijden en de goede grond is een afgrond geworden.

Bij 'aarden' denk ik haast als vanzelf aan een boom. Bomen staan diep geworteld in de grond. Ze maken indruk met hun kruinen, hun stammen en hun bladerdaken. Geen wonder dat de boom een metafoor is geworden voor menselijke groei óf scheefgroei. Psychologen onderzoeken de tekeningen die hun cliënten van een boom maken. Waarbij ze vooral kijken of er voldoende diepgang is 'getekend'. Want als het daar diep in de aarde fout gaat, als het wortelstelsel is aangetast, dan lopen we rond met een verward 'bladerdak' en slaan onze 'takken' alarm.

Psalm 1 spreekt ook over een boom. Ooit, zegt deze eerste psalm, zullen wij,

*'... zijn als een boom,
geplant aan stromend water.
Op tijd draagt hij vrucht,
zijn bladeren verdorren niet
Alles wat hij doet komt tot bloei.'* (vers 3)

Ten minste, als we recht doen en de naaste liefhebben. Niet als voorwaarde, maar als het hart van de bijbelse ethiek. Het een, d.i. de groei en het vrucht dragen, is er niet zonder het ander, d.i. de inzet voor de medemens in nood. Hoe dan kunnen we de naast dienen? Door goed te letten op de *voeding* van 'onze' boom, of jij en ik voldoende water te drinken krijgen ('aan stromend water') waardoor we volhardend worden in dienstbetoon, én genoeg te eten krijgen van de *humus* rondom de boom. Op die manier leren we stapje voor stapje de humility, de nederigheid. Het Engelse woordje *humility* is afgeleid van de genoemde *humus*. Dichtbij de grond gebeurt ons leven en hoog in de boom dromen we onze dromen, de armen uitslaand naar hen die ons nodig hebben. Zo aarden we als een Kruis, dat ooit zal bloeien.

Jurjen Beumer
Haarlem, 30-11-11